

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Versijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller.

Mr RENE VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaft betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

Verbond der Belgische Advokaten

VERGADERING DER JONGERE LEDEN VAN DE BALIE.

Op Zaterdag 18 dezer te 10 uur had in het Gerechtshof te Brussel een buitengewone algemeene vergadering plaats, ingericht door het Verbond der Belgische Advokaten. Het was de bedoeling aan alle jongere leden van de balie, t.t.z. aan al diegenen die geen 15 jaar inschrijving op de tabel der orde tellen, gelegenheid te geven van gedachten te wisselen over den toestand die zich in deze moeilijke tijden voordoet voor zoovele jongere confraters.

Het Verbond wilde aan de meest rechtstreeks belanghebbenden de mogelijkheid geven de nooden van de advocatuur te doen kennen en de meest geschikte middelen te zoeken om aan deze nooden te verhelpen. Uitstekend initiatief dat door een volledig succes is bekroond geworden!

Ingevolge de gewijzigde statuten van het Verbond vergaderden in de ruime lokalen, die in het Gerechtshof te Brussel ter beschikking van het Verbond zijn gesteld geworden, twee afzonderlijke afdelingen, een van de Vlaamsche en een van de Franssprekende advokaten. Deze laatste was voorgezeten door den algemeenen Voorzitter van het Verbond Mr. Henri Jaspar, terwijl de Vlaamsche afdeling

werd voorgezeten door Mr. Jules Franck, ondervoorzitter van het Verbond. In beide afdelingen mocht men zich verheugen in een buitengewoon talrijke opkomst; in overgroot getal hadden de jongeren aan den oproep van het verbond gevolg gegeven.

Wat ons bijzonder verheugt is het feit dat de vergadering der Vlaamsche afdeling zoo buitengewoon druk werd bijgewoond. Uit alle hoeken van het Vlaamsche land waren talrijke confraters opgekomen; een twintigtal van Brussel, een dertigtal uit Antwerpen en dozijnen uit Gent, Brugge, Oostende, Hasselt, Tongeren, enz. De Vlaamsche afdeling werd ten minste door een 150-tal aanwezigen bijgewoond.

Deze vergadering gaf er blijk van dat de nieuwe statuten van het Verbond niet alleen in theorie bestaan, doch terdege in de werkelijkheid worden toegepast en de schitterende dag, dien al de deelnemers vorigen Zaterdag hebben beleefd, is er het klaarste bewijs van dat de nieuwe statuten van het Verbond beantwoorden aan een dringende noodzakelijkheid en dat ze, verre van het Verbond te verzwakken of zijn bestaan in het gedrang te brengen, aan de

Federatie der Advocaten een nieuwe en jonge levenskracht hebben geschonken.

In de Vlaamsche afdeeling werden merkwaardige preadviezen uitgebracht door Mr. Lode Claes uit Antwerpen, Mr. Piret uit Dendermonde en Mr. Custers uit Brussel. In wel sprekende bewoordingen werden door hen de verschillende facetten van het vraagstuk dat op de dagorde stond toegelicht. Wij geven hier geen verslag over deze uiteenzettingen daar de spreekbeurten, die door de drie preadviseurs werden gehouden, hierna in extenso worden gepubliceerd.

Op deze uiteenzettingen volgde een uiterst belangrijk en hoogstaand debat waaraan verschillende sprekers deelnamen en dat op kortdate en tevens uiterst spiritueele wijze geleid werd door Mr. Jules Franck.

De vergadering kon zich ten slotte akkoord stellen op een reeks van elf wenschen die hierna eveneens worden gepubliceerd.

Na de afzonderlijke vergadering van de Vlaamsche en Fransche afdeelingen had een gemeenschappelijke vergadering plaats van al de deelnemers. Op deze vergadering werd in de Nederlandsche taal kennis gegeven van de besluiten der Fransche afdeeling en in de Fransche taal van deze die door de Vlaamsche afdeeling werden genomen. Er werd beslist dat de wenschen, die gemeen waren aan de beide afdeelingen, onmiddellijk als definitief besluit van deze buitengewone vergadering zouden worden aangenomen, terwijl de overige wenschen aan de dagorde van een volgende vergadering zouden gesteld worden voor grondige bespreking en stemming.

Na het afhandelen van de administratieve agenda werd dan uiteindelijk nog door Mr. Henri Jaspar een slotwoord uitgesproken. Het was wederom een van deze kernachtige en verheven ontboezemingen van dezen uitzonderlijk schitterenden redenaar, die zoo overheerlijk het geheim kent in den grootsten eenvoud recht naar het hart te grijpen van zijn toehoorders en ze op te tillen tot geestdriftige vervoe-

ring. Mr. Henri Jaspar werd stormachtig toegejuicht. Hij besloot de vergadering met een oproep tot de aanwezigen om in groot getal deel te nemen aan het congres van het Verbond dat op 25 en 26 dezer te Oudenaarde en te Kortrijk zal plaats hebben.

's Namiddags had de groote gebeurtenis van den dag plaats, namelijk de ontvangst van al de deelnemers aan de buitengewone vergadering door Zijne Majesteit de Koning op het Paleis te Laeken. Om 3 uur waren ten minste 500 advocaten uit alle deelen van het land vereenigd in de overheerlijke serren van het Koninklijk Paleis. Al de aanwezigen hadden zich geschaard volgens de balie waartoe ze behoorden. Wanneer om 3 uur de Koning verscheen, omringd door een indrukwekkende staf hoogwaardigheidsbekleeders, sprak de Voorzitter Mr. Henri Jaspar Zijne Majesteit den hartelijken dank uit van het Verbond der Belgische Advocaten voor de groote eer die het door deze ontvangst te beurt viel. Achtereenvolgens werden dan al de deelnemers aan den Koning voorgesteld. Na deze voorstelling verspreidde zich het gezelschap in de prachtige serren en tuinen van het Koninklijk Paleis en kon er naar hartelust de sprookjesachtige bloemfestijnen bewonderen. Ondertusschen onderhield de Koning zich op de allervriendelijkste wijze met meerdere van de aanwezigen. Daarna werd de groep verzocht zich te begeven naar een der serren waarin een rijk buffet was opgesteld, waar al de aanwezigen werden vergast op de fijnste dranken en de lekkerste zoetigheden.

Door een allervriendelijkste attentie van den Koning hadden de aanwezige dames de gelegenheid zich rond Zijne Majesteit te scharen en met haar een langdurig gezamenlijk gesprek te voeren.

Het was slechts na geruimen tijd en na zich nog met meerdere confraters te hebben onderhouden, dat de Koning zich terugtrok, begroet door een enthousiast vivat van al de aanwezigen.

Het is voor het Verbond der Belgische Advocaten een schitterende dag geweest, die zal tellen in de annalen van zijn geschiedenis.

Abonneert U op "Rechtskundig Weekblad" !

Spreekbeurten gehouden op de Vergadering der Vlaamsche afdeeling van het Verbond der Belgische Advokaten

De toestand der jonge advocaten en de hervormingen van de stage.

PREADVIES VAN Mr. LODE CLAES.

Het feit, dat er sedert de wereldoorlog, en meer speciaal sedert de laatste jaren, een toenemende disproportie bestaat tusschen het aantal advocaten aan de Belgische Balie ingeschreven eenerzijds en de werkmogelijkheden voor deze advocaten in hun beroep — met andere woorden het aantal zaken — anderzijds, hoeft geen nader bewijs.

De toename van het aantal advocaten aan de balies is ieder jaar vergroot. Ze overtreft veruit het aantal cabinetten die om een of andere reden uit het actieve beroepsleven verdwijnen. Het aantal zaken daarentegen schijnt eerder een neiging te hebben te verminderen. Verschillende statistieken, zoowel betreffende de straf- als betreffende de Burgerlijke en Handelszaken schijnt hierop te wijzen.

Uit den aard der zaak treft deze disproportie meer de jonge dan de oudere, reeds gevestigde advocaat. De vorming van de oudere cabinetten gaat meestal terug tot een tijd waarin deze disproportie niet bestond, en waarin deze cabinetten zich een soliede en uitgebreide cliënteel wisten te verzekeren.

Het is van een toename der zaken dat jonge advocaten hun cliënteel moeten verkrijgen. Wanneer het aantal zaken afneemt is het eerst en vooral de marge waaruit nieuwe cabinetten hun cliënteel moeten betrekken, die zal verdwijnen.

Iedere grondige verbetering van den toestand der werkloosheid der advocaten in het algemeen, zal dan ook eerst en vooral een verbetering beteekenen in de toestand van de jonge advocaten.

De eerste reeks maatregelen die in dit verslag dienen onderzocht te worden, zullen dus deze zijn die het algemeen de werkloosheid van de advocaten te keer gaan.

1°. BEPERKING VAN HET AANTAL ADVOCATEN

Deze beperking kan op twee wijzen gebeuren: vermindering van het aantal doctors in de rechten die de universiteiten verlaten, en vervolgens het richten van een grooter aantal doctors in de rechten naar andere beroepen dan dit van advocaat.

A. De vermindering van het aantal doctors in de rechten kan nagestreefd worden door een versteviging van de Universitaire studie. Hierbij dient eerst en vooral de wenschelijkheid overwogen het toekennen van het diploma van doctor in de rechten, van het voorleggen van een werkelijke doctorsthesis afhankelijk te maken. Het is een tekort in de Universitaire voorbereiding tot een beroep, dat uiter-

aard veel zelfstandige en verantwoordelijke arbeid vergt, wanneer deze voorbereiding enkel het assimileren van kennissen inhoudt en niet op zelfstandig optreden gericht is.

Het spreekt vanzelf dat beperking van het aantal doctors in de rechten langs den weg van het financieel bezwarender maken van de Universitaire studie, dient verworpen te worden. Blijkt echter de verzwaaring van de studies — ook de bemoeilijking van de eerste examens aan de Universiteit — niet doeltreffend om het aantal studenten te doen verminderen, dan kan de invoering van een numerus clausus overwogen worden. Wanneer gewezen wordt op de groote sociale moeilijkheden die hier mede verbonden zijn, dienen anderzijds de nog grootere sociale nadeelen in het oog gehouden, die voortspruiten uit de aanwezigheid van een groot aantal werkloze intellectueelen die een bestendig gevaar daarstellen voor de moreele standing van de elites en voor de sociale stabiliteit.

B. Er bestaan een aantal beroepen die bij uitstek erop aangewezen schijnen om door doctors in de rechten te worden uitgeoefend, en waar op dit oogenblik het aantal doctors in de rechten nochtans zeer klein is. De beroepen die op de eerste plaats hiervoor zouden in aanmerking komen, zijn algemeen gekend: de bediening van griffier op de verschillende rechtbanken — politiecommissaris — ambtenaar in de centrale diensten. Hieraan dient toegevoegd te worden, dat, waar als gevolg van de vernederlandsching van het onderwijs, en van de algeheele cultureele heropbloei van Vlaanderen het aantal Vlaamsche afgestudeerden in nog aanzienlijker mate schijnt toe te nemen dan zulks in het algemeen het geval is, een aantal ambten en bedieningen in staatsdienst op ruimere wijze aan de Vlaamsche afgestudeerden dient opengesteld te worden dan tot nog toe gebeurt. Men denke hierbij vooral aan zekere administratieve ambten als dit van arrondissementscommissaris, en aan de consulaire en diplomatieke carrières, die beiden voor doctors in de rechten in aanmerking komen. Wettelijk zou dienen vastgelegd te worden, hoe bij de benoeming te werk zal gegaan worden om hierin binnen afzienbaren tijd een toestand van volstrekt evenwicht, voor alle openbare ambten tusschen Vlamingen en Franssprekenden tot stand te brengen.

C. Tenslotte is er een middel om het aantal advocaten te beperken bij de toelating aan de balie. Het betreft hier, de reeds in sommige tuchtraden voorgestelde voorwaarde tot aanvaarding, hierin bestaande

van de doctor in de rechten, het bezit van de Belgische Nationaliteit door afstamming te vereischen. Het is vanzelfsprekend dat deze maatregel gerechtvaardigd is voor een beroep dat alleen goed kan beoefend worden door hem die, ontzag en liefde bezit voor het maatschappelijk leven van volk en land. De uitoefening ervan dient dus in de eerste plaats ontzegd aan hen die in feite nog gedeeltelijk als vreemdelingen dienen beschouwd te worden.

2°. VERGROOTING VAN HET ARBEIDSVELD VAN DEN ADVOCaat

Hier dient vooral gewezen te worden op het belangrijk aantal zaken dat door de activiteit der zaakwaarnemers aan de normale behandeling door een advocaat wordt onttrokken. Het zal volstaan voor de behandeling van dit onderwerp te verwijzen naar de studie van Mter Herman Jacob op het Congres der Federatie van Verviers 1937 voorgebracht en naar de aldaar genomen besluiten.

Met het oog op de toestand der jonge advocaten dient erop gewezen dat de zaakwaarnemers juist die kleine cliënteel naar zich toehalen die normaal eerder naar de jonge advocaat dan naar het groote gevestigde cabinet gaat.

Anderzijds is het ook vooral de jonge advocaat die door de omstandigheden ertoe komt met zaakwaarnemers accoorden af te sluiten die hen in zijn beroepswaardigheid aantasten.

Alle maatregelen tegen zaakwaarneming zijn dus dubbel voordelig voor de jonge advocaat.

Er dient in dit verband op gewezen dat niet alleen zaakwaarnemingskantoren zich dikwijls in den vorm van syndicaten camoufleren maar dat ook de gewone syndikaten de gewoonte hebben met jonge advocaten vooral, accoorden af te sluiten die een uitbuiting van de jonge advocaten beteekenen, en hen in hun beroepsvrijheid aantasten. Evenals bij de zaakwaarnemers is hier persoonlijk contact tussen advocaat en klient door de inmenging van het syndikaat uitgesloten. Indien men de syndikaten niet kan verhinderen hun leden naar een of ander cabinet te richten, dan kan in ieder geval toch strenger dan thans aan de regel worden gehouden dat de advocaat alleen na persoonlijk contact met de klient mag optreden. Ook hierbij zou de rechtsbedeeling ten zeerste winnen.

30. Een derde reeks opmerkingen betreffen niet meer de disproportie tusschen aantal zaken en aantal advocaten. Ze betreffen de *saneering van het beroep van advocaat*, in het algemeen. Hun invloed op den toestand der jonge advocaten is misschien onrechtstreeksch, maar in elk geval zeer beduidend.

A. Strenger optreden der tuchtraden in zake toepassing der beroepsregels.

De jonge advocaat dient zich een deel te voelen van een korps, waarin strenge en vaste regels leidend zijn. Het vaststellen van een zeker *laissez-faire* op dit gebied vanwege de tuchtraden, leidt tot moedeloosheid en gebrek aan eerbied voor zijn eigen beroep. Meer bepaaldelijk dient gewezen op strenger optreden der tuchtraden in zake aanwerving van cliënteel. Tegen het aanwerven van cliënteel door

min of meer bedekte reclame in de pers, door reclame in koffiehuisen, enz., dient streng opgetreden te worden. Ook het gebruik van politieke mandaten om cliënteel en invloed te verschaffen dient tegen gegaan te worden. De jonge advocaat mag niet den indruk krijgen dat hij in de politiek dient te gaan om zich een cliënteel te vormen, en moet weten dat hij als advocaat, en door zijn arbeid van advocaat alleen kan gelukken.

B. De associatie van advocaten.

Het zal volstaan hier te verwijzen naar de studie van Mter F. Collin, op het Congres van Verviers voorgelegd. De mogelijkheid tot associatie zal voor de jonge advocaat een aansporing zijn om de moeilijke stagejaren door te komen. De toestand van associatie is oneindig te verkiezen boven de huidige toestand van medewerker, waar de advocaat dikwijls slechts een bediende is in het cabinet van de patroon voor wiens zaken hij dikwijls de zijne achteruistelt. Bij een associatie daarentegen is de goede gang en de naam van het cabinet, de gemeenschappelijke zaak van oudere en jongere confraters, en kan dit cabinet, in geval van overlijden van de oudere advocaat een blijvende broodwinning voor de jongere associé blijven.

Het past hier eenig voorbehoud te maken over de feitelijke vormen die de associatie, eenmaal dat ze mogelijk zal zijn, wellicht zal aannemen. Indien de associatie in een bepaald cabinet bij ons voor geld moest te koop zijn aan de meestbiedende, zooals het in Nederland het geval is, zou zulks natuurlijk voor de jonge advocaat geen voordeel zijn. De praktijk zal hier veel moeten uitwijzen.

Er bestaat inmiddels geen enkel bezwaar opdat de associatie eindelijk zou mogelijk gemaakt worden.

40. Tenslotte weze meer bepaaldelijk de toestand onderzocht van de allerjongste onder de jonge advocaten, namelijk van de *stagisten*. Hun toestand wordt grootendeels bepaald door de verhouding tot de patroon enerzijds, door de inrichting van het Pro Deo anderzijds.

A. In de verhouding tot den patroon stellen wij dikwijls vast langs de zijde van de stagist een tekort aan regelmatige en volgehouden werkzaamheid; na een jaar, dikwijls na korten tijd, wordt in vele gevallen de stage tot een strikt minimum beperkt. Van de zijde van de patroon zien wij een gebrek aan bekommernis om de opleiding van de stagist, die dikwijls voor hem slechts een overbodige en lastige toeschouwer in het cabinet is. Van de patroon dient in algemeene regel een grootere inspanning om de systematische vorming van den stagist tot een bekwaam advocaat gevraagd te worden, en een warmere belangstelling voor den toestand van den stagist. Indien deze belangstelling zich zoo kan uiten dat de patroon in de financiële toestand van den stagist helpt, des te beter.

Tevens zou er dienen aan gehouden te worden dat alleen de advocaat met 10 jaar balie, als patroon mag optreden. Thans doen al te veel stagisten in feite hun stage bij confraters die nauwelijks ouder zijn dan zijzelf.

Van de stagist dienen grootere toewijding en een

grootere activiteit gevraagd te worden. Deze activiteit is echter grootendeels afhankelijk van het vooruitzicht op de mogelijkheid om werkelijk aan de balie te gelukken.

B. Tenslotte enkele voorstellen betreffende de *hervorming van de Pro Deo*.

Hier zou dienen ingevoerd te worden :

10. *Een grondige controle op het onvermogen.*

Het optreden voor den kriegsraad door stagisten, thans van geen voorwaarde betreffende het onvermogen afhankelijk, zou slechts kosteloos mogen gebeuren indien de betichte zijn onvermogen, eventueel dit van zijn ouders bewijst.

20. *Een systematischer verdeelen van de Pro Deo's over de stagisten.* B.v.b. volgens alphabetische volgorde. Het klasseeren van de Pro Deo's volgens hun moeilijkheid (echtscheiding, vredegerechtszaken, enz.) en het verwijzen in overeenstemming hiermede naar een stagist van het 1ste, 2de of 3de jaar kan overwogen worden.

30. Het automatisch *wegvallen van de verplichting tot kosteloos optreden* voor de stagist ingeval de kosteloze rechtspleging door de rechtbank wordt geweigerd.

40. De mogelijkheid voor den stagist om zich door een door de tuchtraad aangestelde commissie te laten taxeren ingeval van geldelijk voordeel voor de Prodeïst, of ingeval het den stagist blijkt dat de Prodeïst in werkelijkheid niet onvermogen is.

50. *Besluit.*

Het is bij het opmaken van deze studie gebleken hoe groot de eenstemmigheid van de jonge confraters in den schoot van de Vlaamsche conferentie der Balie van Antwerpen betreffende de hier gedane opmerkingen en voorstellen is. Men zal moeilijk kunnen betwisten dat de toestand rijp is voor belangrijke hervormingen. Indien de verbetering van den toestand der jonge advocaten samenhangt met de algeheele economische en sociale toestand, wellicht met een crisis van het leiderschap der intellectueelen in de huidige maatschappij, indien anderzijds de persoonlijke waarde van de enkeling in den strijd voor het leven steeds een groote rol zal spelen, dan toch schijnt het duidelijk genoeg dat de hier aangeduide hervormingen een ernstige verbetering en aanpassing in den toestand der jonge advocaten zullen beteekenen.

PREADVIES VAN Mr. PIRET

Voor de jongere confrères, deze die pas aan de balie komen, is mijns inziens van overwegend belang dat ze een goede stage doen.

Het komt er dus niet zoozeer op aan zoodra men op de lijst der orde opgenomen is, veel cliënten te tellen, veel zaken te pleiten, overlast te zijn met rechtsgedingen.

Dergelijke overhaasting heeft immers geen blijvende gevolgen. Deze gemakkelijke cliënteel, zoo ze dan nog op regelmatige wijze verkregen werd, verhuist ten andere zoo vlug als ze gekomen is.

Ze heeft geen blijvend karakter en wat meer is, ze sluit volledig een goede stage uit.

Dit wordt niet genoegzaam ingezien.

Mij komt dus voor dat in de eerste plaats een goede stage aan de basis hoeft te liggen van het latere meesterschap.

Goede stage, veronderstelt juiste verhoudingen tusschen patroon en stagist, stipte naleving door patroon en stagist hunner wederzijdsche verplichtingen.

En desaangaande zijn, mijns inziens, aan de kleinere balies althans, enkele opmerkingen te maken.

Stage doen bestaat niet in het om de week een bezoek te brengen aan den partoon, zooals het in de zoogezegde kleinere balie's wel meer het geval is, daar een uur gezellig te praten of een sigaar te rooken.

Ook niet in het verschijnen vóór dit of dat Vredegerecht ter vervanging van den patroon die belet is of weerhouden, en bij verstek aldaar een vonnis te nemen wegens niet betaalde verzekeringspremies bij voorbeeld.

Dit zijn misbruiken die terecht klachten en kritieken vanwege de jonge confrères, die het ernstig opnemen, uitlokken.

Dergelijke wanverhoudingen tusschen patroon en stagist, bestaan, ze zijn diep te betreuren, want ze zijn een teken van verval dat tot volledigen ondergang leiden moet.

Ze moeten volledig uitgeroeid.

Ze zijn onwaardig van een advocaat.

De oudere confrères, die de eer en het geluk hebben, jongere advocaten op te leiden, moeten diep beseffen, dat deze eer ook zware en stipte verplichtingen na zich sleept.

Ze brengt last en verantwoordelijkheid mede.

We kennen allen deze verplichtingen. We voelen ze allen, zoo duidelijk zijn ze.

Ze zijn deze van den Meester tot zijn gelijkwaardigen leerling, van den opleider tot zijn onervaren confrater.

Ze zijn eenvoudig.

De patroon moet zijn kennissen, zijn jarenlange ondervinding, zijn werkkraft den stagedoener ten beste geven.

Hij moet het voorbeeld zijn voor zijn jonge confrère, die zijne eerste stappen in het werkelijke juridische leven, het leven aan de balie waagt.

Hij moet deze zijn die door zijne handeling, door zijne daad, immer en altijd aanspraak zal mogen maken en blijven maken op eerbied, erkentelijkheid en nauwe vriendschap van zijn stagist, later misschien van zijn meester.

In een woord, hij moet zijn de patroon, deze in wien de jonge confrère niet alleen zijn vertrouwen

stellen mag, maar ook op wiens onvoorwaardelijke steun en hulp mag gerekend worden.

Men heeft tegenwoordig een neiging om te veel de verplichtingen welke uit de stageverhoudingen vloeien, te onderschatten.

Aan de stagejaren wordt te weinig belang gehecht zoowel door patroon als door stagisten... Men stapt te gemakkelijk over tal van kleine, en ook soms, groote misbruiken, — en we kennen er allen, — die met de stage gepaard gaan.

Hierop moet dus in de eerste plaats worden gedrukt. Die alledaagsche slenter en ongelukkige «laisser aller» die de stagejaren schijnt te overmeesteren, dient door alle middelen te keer gegaan.

Het mag niet gebeuren, dat, zooals gebeurd is, door den patroon aan den jongen confrère, raad wordt gegeven zonder dat de patroon erover heeft nagedacht of de daad die hij zijn stagist aan- of afried, voor deze voordeelig of nadeelig wezen zou.

De stage moet ernstig opgenomen worden om reden dat ze het eenige middel is om ten aanzien van iedereen, de eer en de rechten van de advocatuur nu en in de toekomst hoog te houden zooals ze immer hoog zijn geweest.

Mijns inziens, om goede stage voor de jongere en aankomende confrères te bekomen en te verkrijgen, is het aangewezen, dat niet een te groot aantal stagisten terzelfdertijd bij eenzelfde patroon ingeschreven worden, feit dat nochtans heden ten dage meer dan veelvuldig voorkomt.

Sommige confrères hebben bestendig een schaar stagisten, andere niet minder gewaardeerd, tellen er één of geen.

Het opleiden van een jong confrère vraagt werk, veel werk soms, en het behoort alleszins in de eerste plaats dat de oudere confrère, in de mogelijkheid weze op degelijke wijze zijne plichten jegens zijne stagisten te vervullen. Het is volkomen verkeerd, naar mijne meening, voor de aan de balie komende confraters, te wenschen allen bij een zelfden patroon aangenomen te worden.

Er ligt wellicht te veel ongezonde berekening in dergelijken wensch en het toekomstige balieleven ten slotte, is er weinig mede gediend.

De patroons van hun kant, de oudere confrères dienen er ook voor te zorgen, dat het aantal van de bij hun stagedoenden, niet te groot weze. Hun goed hart en hunne welwillendheid mag de perken van het redelijke en het mogelijke niet te buiten gaan.

Dikwijls ligt de oorzaak van slechte stage in de eene of de andere dezer omstandigheden.

In kleinere balie's wordt het ook meer en meer gewoonte dat jonge pas aankomende confraters zich vestigen, hetzij in hunne gemeente, hetzij in de hoofdplaats van hun kanton, hoe klein ze ook weze, ook weze.

De reden hiervan is gemakkelijk te gissen.

Men is op zijne gemeente gekend, men is ook nog bekend in de hoofdplaats van het soms zeer kleine kanton, bijgevolg is de naaste toekomst verzekerd of schijnt ze allicht verzekerd.

Verkeerde redeneerig die veel teleurstellingen voor gevolg hebben moet.

Men is immers nooit profeet in eigen land.

Naaste of verre toekomst kan nimmer buiten de gemeente of het kanton reiken.

Men is 10 à 20 km. van zijn patroon verwijderd, er zijn meestal slechte verkeersmogelijkheden, de stage beperkt zich tot het zien van zijn patroon bij gelegenheid.

Ik vraag me af wat in dergelijke condities kan tot stand komen. Wat van dergelijke confrères moet geworden, indien zooals voor velen het geval zal zijn ze aan de balie wenschen te blijven.

Ik weet dat het «Primum, vivere» soms aan de basis ligt van dit alles.

Dat vele jonge confrères waarlijk stage en uitstekende stage zouden doen, moest stage veelal niet gelijk geschakeld worden met drie jaren lange om zoo te zeggen bestendige Pro Deo.

Dit is een feit.

Doch wie aan de balie komt met het doel van stonde af in aanzien te komen, redeneert verkeerd. Wie aan de balie komt hoeft te werken, veel te werken om eerst later de vruchten van zijn arbeid en van zijn vlijt te kunnen plukken.

Dat is een onverhiddelijke wet waaraan ieder van ons zich heeft moeten onderwerpen of zich moet onderwerpen.

Maar niettegenstaande dit staat het vast dat het balieleven, en bijzonder voor de jongeren, van dag tot dag moeilijker wordt. Het aantal winstgevende zaken vermindert wijl anderzijds het aantal Pro Deo's in gelijke mate schijnt te stijgen.

De oorzaak hiervan schijnt te liggen buiten de balie, derhalve er aan verhelpen op eigen kracht binnen de balie schijnt buiten bereik.

Het is geen reden om stage af te schaffen of te verwaarlozen.

Evenmin om minder belang te hechten aan de stagejaren.

SAMENVATTING VAN HET PREADVIES VAN Mr. J. L. CUSTERS

INLEIDING :

Doel van de vergadering :

1) De jongere Confraters nauwer betrekken bij de werking van het verbond van Belgische Advocaten.

— eenige beroepsvereniging.

— sinds 1936 gesplitst in een Vlaamsche en Fransche afdeling.

— Verschil met den «Bond van Vlaamsche Rechtsgeleerden».

2) Het woord laten aan jongere Confraters om uiting te geven aan hun opvattingen omtrent het beroepsleven en alles wat ermede verband houdt.

Enkel advocaten met min dan 15 jaar Balie uitgenoodigd.

De verslaggevers voor het meerendeels : stage-doende Advocaten.

Voor wat het eerste deel betreft mag het opzet geslaagd heeten : onverwacht talrijke opkomst. Vooral in de Vlaamsche Afdeeling waar er tot dusverre een zekere terughoudendheid tegenover het Verbond werd betoond.

Voor wat het tweede doel betreft, kwamen reeds aan het woord, een paar vertegenwoordigers van de jongere generatie.

Mij werd door het Vlaamsch Pleitgenootschap alhier de vereerende opdracht gegeven op mijn beurt enkele bedenkingen naar voren te brengen met betrekking tot het studieonderwerp van dezen dag.

Ik beschouw het als een uitzonderlijk voorrecht dit op een oogenblik te kunnen doen, waarop men aan mijn betoog moeilijk zou kunnen verwijten dat het een «pleidooi pro domo» zijn zou, eenerzijds tegen de hinderlijke verplichtingen van de stage ; anderzijds voor de verworvenheden van den gevestigden Advocaat met een drukke praktijk.

U gelieve mijn bedenking veeleer te aanvaarden als komende van iemand die zoo ongeveer op het kruispunt van de wegen geraakt is en het veld tracht te overschouwen in beide richtingen. Mijn bedoeling rijkt niet verder dan problemen aan te wijzen, moeilijkheden naar voren te brengen, kritiek op bestaande toestanden uit te oefenen, wenschen te uiten. Allerminst wil dit verslag bepaalde uitgewerkte oplossingen aangeven die zeker het bestek van dit verslag zouden te buiten gaan.

II. — De betere voorlichting van den jongen jurist omtrent de mogelijkheden en uitzichten voor den jongen Dr. Juris.

Een van de problemen die telkens weer voorkomen op de agenda van de juristen congressen.

Wat moet de jonge jurist beginnen, eens dat hij de Universiteit achter den rug heeft ?

Lang niet alle jonge juristen geschikt voor de Advocatuur.

De meesten nochtans beginnen met de balie — een jaar — twee jaar — Uitstekende oefenschool — werkt vormend.

Dan staan de wegen open in alle richtingen. De jonge jurist is echter te veel op zich zelf aangewezen in de keuze van dat beroep.

Er zou moeten bij een organisme als het Verbond van Belgische Advocaten een soort inlichtingsbureau ingericht worden waar de jonge jurist zich zou kunnen oriënteren : Oriëntatie-bureau : betrekkingen in de Administratie, Financiën, Magistratuur, Privaatondernemingen, enz.

Desgevallend vertakkingen bij alle Balies. Initiatief reeds genomen in 1936 door de Balie van Brussel — doch bij mijn weten is hiervan niet veel in huis gekomen.

Natuurlijk zou dit met zorg moeten georganiseerd worden.

De praktische resultaten zouden m.i. ongetwijfeld

zeer spoedig uitwijzen dat een dergelijk bureau beantwoordt aan een werkelijke noodzakelijkheid.

In verband hiermede : bestudeeren tot mogelijkheid van oriëntering van op de Universiteit (cfr. Congres Verbond 1935).

III. — De stage en de hervorming van de stage.

Het ligt niet zoozeer in mijn bedoeling U te spreken over de inrichting zelf van de Stage, dan wel over den geest en de richtlijnen die hierbij over het algemeen in toepassing gebracht werden, en meer bepaaldelijk wijzen op een reeks hervormingen die te Brussel sinds 1936 in voege gesteld worden en een paar wenken te geven omtrent hervormingen die, althans te Brussel, nog zouden kunnen in het leven geroepen worden.

De organisatie van de Stage verschilt van Balie tot Balie. Doch de algemeene principes die ten grondslag liggen aan de Stage, zijn overal dezelfde :

- 1) het daadwerkelijk volgen van het kantoor van een patroon.
- 2) het daadwerkelijk volgen van gerechtszittingen.
- 3) de verdediging van de behoeftigen (Pro Deo) zoowel in burgerlijke als in strafzaken.
- 4) het volgen van Colleges over de beroepsregelen.

Het is een zeker feit, dat over het algemeen de verplichtingen der Stage met al te veel laksheid werden op het oog gehouden, zoowel door de stagehoudende advocaten als door de Balieoverheden. Het is ook een verheugend verschijnsel, dat men bij verschillende Balies van het land maatregelen heeft getroffen om het nakomen van die verplichtingen te verscherpen.

Te Brussel heeft deze strekking een concrete uitwerking gevonden in het nieuwe reglement op de Stage dat sinds 1936 in voege werd gebracht.

1o. Het volgen van het kantoor van den patroon.

a) *de keuze van den patroon* : zeer moeilijk en van het hoogste gewicht. Leiding van den stagist nochtans noodzakelijk.

Alles overgelaten aan het initiatief en de vaak zeer beperkte relaties van den toekomstigen Advocaat of zijn familie.

Eens de patroon gekozen, gebeurt het maar al te vaak dat de stagist niets aan hem heeft : overdruk bezet ; gebrek aan methode, enz.

Om aan die gebreken te verhelpen, werd er te Brussel opgericht een *Office du Patronat* (Dienst voor het Patroonschap).

Doel : regeling betrekkingen patroon en stagist. In principe, juich ik dat toe.

In praktijk weinig van de werking van den dienst gemerkt.

Hieraan zou moeten verholpen worden daar hij beantwoordt aan een dreigende noodzakelijkheid.

b) *Het veranderen van patroon* : Indien hij zich niet met den stagist kan of wil bezighouden.

Voorstel van Mr. CHOME (ter gelegenheid van zijn voorstel ter hervorming van de stage in 1936).

Mogelijkheid om tijdens de stage van patroon te veranderen.

Aanwijzing van den plaatsvervanger, hetzij door Stafhouder, hetzij door Dienst Patroonschap. Tevens de mogelijkheid onder oogen genomen om bij verschillende patroons tegelijk te werken (praktisch uitgewerkt door Collaboratie).

c) De vergoeding door den patroon aan den Stagist.

Indien hij diensten bewijst, natuurlijk.
Kiesch probleem.

Geen algemeene richtlijnen mogelijk.

Elk geval op zich zelf te onderzoeken — zeer weinig praktisch nut : moeilijkheden zeer dikwijls ondervangen door de «collaboratie».

20. Het regelmatig volgen der Gerechtszittingen.

Doel : kennismaken met de atmosfeer van de rechtspraktijk; te Brussel geconcretiseerd; door een nieuwe hervorming sinds 1935.

15 verslagen over geheele zittingen van diverse rechts colleges, gedurende elk der 3 stagejaren.

In principe goed.

Echter overdreven.

Voorstel : alleen toepasselijk op het eerste jaar stage.

In de volgende jaren zal de stagist door zijn Pro Deo-werk en het werk voor zijn Patroon ruimschoots de gelegenheid hebben kennis te maken met de atmosfeer van de gerechtszaal.

30. De verdediging der behoeftigen in strafzaken en burgerlijke zaken.

Te Brussel over het algemeen te veel formalisme. Gaat uit van een dubbel beginsel dat juist is : kontrol op den stagist; de beleering van den stagist.

Vindt te Brussel zijn uitwerking in *Secties*, onder leiding van *ouderen*. : 4 voor burgerlijke zaken ; 1 voor strafzaken.

Stagisten per groep, onder leiding telkens van een der assessoren.

Verplichting tot het indienen van verslagen.

Praktisch komt het hierop neer :

De leiding door de assessoren is quasi-nul.

De verslagen zijn haast een administratieve formaliteit geworden.

Nadruk leggen op de beleering van den stagist :

Ten allen tijde zou beroep op assessoren mogelijk moeten zijn.

Kontrol zou natuurlijk moeten verzekerd worden doch onder een anderen vorm (vooral aan groote Balie).

De praktische organisatie van de verdediging der Pro Deo's lijkt mij voor ernstige kritiek vatbaar :

Voor wat de Sectie-vergaderingen betreft :

Gebrek : te dood — zonder praktisch nut — tijdverlies.

Vervanging door een beter stelsel om kontrol te verzekeren.

Anderzijds: Ruimer mogelijkheid gewenscht voor

de stagisten om met de assessoren der Sectie van gedachte te wisselen, ze te consulteren, raad te krijgen, enz.

Uitwerking hiervan natuurlijk te onderzoeken.

Voor wat enkel de Burgerlijke Pro Deo's betreft :

Misbruiken : Veel te groot aantal.

a) *Strenger kontrol over de inkomsten.*

Interventie Ministerie, bij de Commissarissen van Politie, die de verklaringen der behoeftigen opnemen.

b) *Ruimer gebruik van het recht van takseering.*

Dubbel voordeel : kleine inkomsten voor den stagist; beperking van het aantal Pro Deo's.

Op dat gebied schijnen reeds meerdere Balies initiatief genomen te hebben.

Brussel schijnt hierin eerder terughoudend te werk te gaan.

Gedurende het eerste jaar is het den stagist te Brussel niet toegelaten te pleiten.

Hervorming sinds 1936.

In principe misschien verdedigbaar.

Doch termijn te lang.

Ontmoediging van den stagist.

Overlastig gedurende twee volgende jaren. Zes maanden voldoende.

40. Het volgen van Colleges over de beroepsregelen.

Zeer noodzakelijk.

Te Brussel zeer goed ingericht.

Taak voor de Universiteit misschien.

Op de Brusselsche Universiteit bestaat zulks.

Veralgemeening gewenscht.

50. De Pleitoefeningen.

Zeer gelukkige hervorming te Brussel doorgevoerd.

Enorm belang. Kritiek (vorm door ouderen inhoud).

Inrichting nog onvoldoende; jonge hervorming.

Stagisten volgen deze oefeningen niet genoeg.

Te weinig belangstelling.

Hier zou de Tuchtraad nuttig kunnen ingrijpen.

Uitstekende oefenschool voor de jonge advocaten.

Veralgemeening gewenscht bij andere balies.

IV. — De bescherming en verbetering van het beroepsleven in het algemeen.

Met dit probleem houdt onmiddellijk verband :

De huidige overbevolking van het beroep van advocaat.

a) Vermindering van het aantal doctors in de rechten.

b) het wettelijk voorbehouden van een aantal beroepen voor Doctors in de Rechten.

Cfr. Verslag Mr. Claes.

Bescherming en verbetering van het beroepsleven:

a) het systematisch weren van elken vorm van zaakwaarneming.

Cfr. verslag Mr. Jacob R. W. '37 No 4

b) een betere inrichting van het beroep zelf: uitgestrektheid v. d. juridische bedrijvigheid, mogelijkheid tot specialiseering.

Associatie tusschen advocaten.

Cfr. verslag Mr. Collin, R. W. '37-3.

Bij deze maatregelen, waarover ik natuurlijk niet verder uitweiden kan, zou gansch het baliecorps, maar zeker op de eerste plaats de jongere Advocaten baat vinden.

WENSCHEN VAN DE VLAAMSCHE SECTIE

1° Inrichting van een centraal oriënteringsbureel bij het Verbond, met vertakkingen bij alle Balies, ten einde de Jonge Balie mede te helpen in de keuze van een beroep buiten de Balie;

2° Verscherping van de Universitaire examens in de Faculteit van Rechtsgeleerdheid, meer bepaaldelijk in de eerste jaren en herinrichting van het toegangsexamen tot het eerste jaar Wijsbegeerte en Letteren;

3° Verscherping van de maatregelen tegen het optreden van zaakwaarnemers met inbegrip van maatschappijen die daarmede kunnen gelijk gesteld worden in den zin aangegeven door het verslag van Mr. Herman Jacob (Rechtskundig Weekblad, 1937, nr 4);

4° Inrichting van de Associatie onder Advocaten in den zin vastgelegd door het verslag van Mr. Collin (Rechtskundig Weekbl., 1937, nr 3);

5° Strikte toepassing van de tuchtregelen met het oog op de aanwerving van cliënteel;

6° Beperking van de aanneming bij de Balie tot de Dokters in de Rechtsgeleerdheid, die van Belgische afstamming zijn, d.i. waarvan één der ouders Belg door geboorte is;

7° Verbetering van de verhoudingen tusschen patroon en stagedoende advocaat: verplichte inrichting bij de Balies van een gemengde commissie voor patroonschap en stage in den zin van de hervorming bij de Brusselsche Balie doorgevoerd;

8° Verbetering van de organisatie der kosteloze rechtspleging. Verscherping van de controle op het onvermogen. Uitbreiding van die controle tot de rechtspleging voor de Krijgsraden en het Krijgshof. Veralgemeening der taxeering in de mate van het mogelijke;

9° Herziening van de wetgeving op de kosteloze rechtspleging in den zin van de gradueele

toekenning van het Pro Deo (1/4, 1/3, 1/2 der kosten ten laste van de prodeïst);

10° Het facultatief maken van den bijstand van pleitbezorgers in burgerlijke zaken;

11° De systematische verdeling onder alle leden van de Balie van de faillissementen.

WENSCHEN DER FRANSCH SECTIE

1° Dat het toegangsexamen aan de Faculteit van Wijsbegeerte en Letteren zou worden terug in voege gesteld en dat de Universitaire examens strenger zouden worden gemaakt;

2° Dat de pleidooi-oefeningen verplichtend zouden worden bij al de Balies, maar dat de thans bestaande regel 15 zittingsverslagen in te leveren, door de tuchtoverheden zou worden herzien bij de Balies waar deze maatregel verplichtend is;

3° Dat de controle betreffende de inkomsten der rechtsonderhoorigen, welke beroep doen op het voordeel der kosteloze rechtspleging, aanzienlijk zou worden verscherpt; dat de burelen van kosteloze rechtspleging in de mate van de mogelijkheid der inkomsten van de behoeftigen, het principie der voorafgaandelijke of latere taxeering der eereloonen ten bate van den advocaat-stagist zouden veralgemeenen;

4° Dat het principie van de onafhankelijkheid van den advocaat-stagist in verband met de gedingen der behoeftigen beter zou worden geeerbiedigd;

5° Dat de Orde-overheden al hunne krachten zouden inspannen om aan de advocaten-stagisten patronen of medewerkingen te vinden en een oplossing zouden geven aan het vraagstuk der bezoldiging van de stagisten;

6° Dat de wetgever zonder dralen maatregelen zou treffen van aard om de juridicties van de tegenwoordigheid van alle zaakwaarnemers te bevrijden en verder voor het tot stand brengen van een ouderdoms- en verzekeringskas zou zorgen.

RECHTSPRAAK

-294

HOF VAN BEROEP TE GENT

2de Burgerlijke Kamer. — 31 Januari 1938.

Voorzitter : M. Jouret.

Raadsheeren : MM. Verbeke en Heyvaert.

Adv. Gen. : M. Remy.

FAILLISSEMENTSRECHT. — ONTBINDING VAN EEN BESTAANDE ACCOORD TOT VOORKOMING VAN FAILLISSEMENT GEPAARD MET FAILLIETVERKLARING. — VASTSTELLING VAN DE STAKING DER BETALINGEN OP DEN DAG VAN HET VERZOEK OM ACCOORD. — TERUGBETALING DIVIDENDEN (ART. 446 WET VAN 18 APRIL 1851). — NIEUWE LEVERINGEN NA HET ACCOORD GEDAAN OP RISICO DER LEVERANCIERS.

Wanneer bij faillissement, na ontbinding van een voorkomend accord, de datum van de staking der betalingen tegenover alle concordataire schuldeischers vastgesteld werd op den dag van de nederlegging van het verzoeksrecht tot bekoming van voornoemd accord, dan geldt deze beslissing tegenover alle schuldeischers en kan zij aanleiding geven tot toepassing van art. 446 van de wet van 1851, al waren de betrokkenen te goeder trouw.

Ten einde de gelijkheid onder de schuldeischers te herstellen, dient teruggave bevolen te worden van hetgeen de een meer ontvangen heeft dan de ander bij gelegenheid van uitkeeringen van dividenden die op ongelijke wijze verdeeld werden.

Dividenden die uitgekeerd werden tot afkorting der oude concordataire inschulden, kunnen niet gelden als betaling op afkorting van nieuwe leveringen na het accord geschied; dergelijke nieuwe leveringen, waarvoor geen bijzonder voorrecht voorzien werd, worden gedaan op risico der leveranciers.

V. t/ V. L. en F. K. curators.

Overwegende dat de Handelsrechtbank te Oostende, bij vonis gedagteekend 25 October 1930, het akkoord tot voorkoming van faillissement door K. J. voorgesteld, bekrachtigd heeft; dat bij vonnis gedagteekend 12 Maart 1934, dezelfde Rechtbank dit akkoord heeft onthouden en terzelfdertijd K. failliet heeft verklaard;

Overwegende dat, in uitvoering van het akkoord, K... aan appellant — zijn schuldeischer, zekere dividenden heeft uitgekeerd; dat de geïntimeerde curators de vernietiging dezer uitkeeringen met inbreng der betaalde sommen in den faillieten boedel eischen;

Overwegende dat naar de schikkingen van artikel 446 der wet van 18 April 1851 op de faillissementen, deze eisch gegrond is;

Overwegende, inderdaad, dat het vonnis van faillietverklaring het ophouden met betalen, op den dag der neerlegging van het rekwest tot het bekomen van het akkoord, 't zij den 4 September 1930, heeft bepaald, er bijvoegende dat in werkelijkheid de schuldenaar op dien datum zijne betalingen had

gestaakt; dat het niet wordt betwist dat de bedoelde betalingen tusschen den 25 October 1930 en den 12 Maart 1934 gedaan werden, hetzij na de bekrachtiging van het akkoord en voor de faillietverklaring;

Overwegende dat appellant niet ernstig kan aanvoeren dat hij het ophouden met betalen van K. niet heeft gekend; dat hij daarvan werkelijk kennis heeft gekregen den dag waarop de voorstellen tot akkoord hem per brief medegedeeld werden alsook op de vergadering der schuldeischers waarin hij over de voorstellen gestemd heeft;

Dat overigens appellant, commissaris tot het concordataire beheer, niet kan houden staan dat hij niet geweten heeft dat K., in 1930, zijne betalingen had gestaakt;

Overwegende dat het aldus wel op den dag der neerlegging van het rekwest is dat appellant op de hoogte gebracht was van de staking van betalen van K. en dat hij niet gegrond is te beweren dat de staking van betalen hem alleen door de faillietverklaring kenbaar gemaakt werd en verder niet bewijst dat op den dag der neerlegging van zijn rekwest K. zijne betalingen niet had gestaakt en alleenlijk in een verwarden geldelijken toestand verkeerde;

Overwegende dat, zoo in zake van faillissement na ontbinding van een voorkomend akkoord, de vaststelling der staking der betalingen op den dag van het rekwest tot akkoord tegenover al de concordataire schuldeischers bevolen werd, deze beslissing tegenover al de schuldeischers geldt en aanleiding kan geven tegen hen van artikel 446 der wet van 1851, al waren zij van goede trouw;

Overwegende dat het vaststaat dat de dividenden door de curators tegen de schuldeischers teruggeëischt, door K. niet gelijk onder zijne schuldeischers uitgedeeld werden;

Dat appellant ten onrechte beweert dat hij geen hogere dividenden getrokken heeft dan andere schuldeischers daar het bewezen is dat 60 zijner inschulden hem uitgekeerd zijn terwijl andere schuldeischers een minder percent ontvangen hebben;

Overwegende dat die ongelijke verdeling geenszins gerechtvaardigd is, dat dientengevolge en gelet op de omstandigheden der zaak de teruggave dezer dividenden krachtens de macht die art. 446 van den Rechter opdraagt, dient bevolen om de gelijkheid tusschen de schuldeischers te herstellen;

Overwegende dat zonder op den uitslag der vereffening der faling vooruit te loopen, het niet mogelijk is te verzekeren dat de geëischte terugbetalingen in hun geheel tot de teruggevers terug zullen keeren;

Overwegende dat appellant niet gegrond is in zijne bewering dat uit oorzaak der leveringen door hem aan K., na het akkoord en voor het failliet gedaan, hij gerechtigd is de betwiste dividenden te behouden;

Overwegende dat deze dividenden hem op afkorting zijner oude concordataire inschulden betaald werden; dat zij vreemd zijn aan zijne nieuwe inschulden en niet in afkorting daarvan betaald werden; dat in alle geval er geene reden bestaat om aan appellant een voorrecht tegenover de andere schuldeischers toe te staan;

Overwegende dat uit het akkoord blijkt dat bedoelde dividenden met de winsten van nieuwe handelszaken moesten betaald worden, dat appellant niet gegrond is in zijne bewering dat de nieuwe leveringen den faillieten boedel hebben verrijkt en dat de uitbetaalde dividenden uitgekeerd zijn met het geld dat de nieuwe handelszaken ter hand van K. gesteld hebben, dat de werkelijkheid van dit alles niet is bewezen;

Overwegende verder, dat, ware dit bewezen, het aan den Rechter niet toegelaten is erin de oorzaak en den grond van een voorrecht te vinden, voorrecht dat de wet niet erkent;

Overwegende dat de nieuwe leveringen na het akkoord van K. gedaan, op risico zijner leveranciers gedaan werden; dat het aan appellant behoorde die nieuwe leveringen mits zekere waarborgen te doen, doch zonder benadeeling voor de concordataire schuldeischers; dat het ook niet is bewezen dat, op de vergadering voorgezeten door den heer Rechter Reynaert, de schuldeischers aan eventuele nieuwe leveranciers een bijzonder voorrecht toegestaan hebben;

Dat uit deze beweegredenen spruit dat het beroep van appellant ongegrond is;

Om deze redenen, het Hof:

Gezien artikel 24 der wet van 15 Juni 1935;

Gehoord de heer Advokaat-Generaal Remy, in zijn eensluidend advies;

Ontvangt het beroep, verklaart het ongegrond, wijst het af;

Verwijst appellant in de kosten van den aanleg.

295

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

5e Kamer. — 5 Juni 1938.

Voorzitter : M. Anthonis.

O. M. : M. Van Hille.

Pl. : Mrs Grijspeerdt en Van den Bossche.

GEBRUIK DER TALEN IN GERECHTSZAKEN. — VERTALING VAN EEN K. B. IN EENE PROCEDURE VAN ONTEIGENING. — INCIDENTIEELE VRAGEN IN EENE PROCEDURE VAN ONTEIGENING.

Om te oordeelen over de wettigheid van een K. B., wat de taal betreft, in eene procedure van onteigening moet men zich plaats en op het oogenblik dat het Besluit genomen werd.

De Rechter heeft niet te oordeelen over de hoedanigheid van een vertaling.

De wet van 1835 heeft de gewone regels van rechtspleging niet uitgesloten.

Stad Antwerpen t/ Baseleer.

ADVIES VAN HET OPENBAAR MINISTERIE

Verweerder beweert dat ingevolge artikels 4, 5 en 7 der Wet van 17 April 1835 de Rechtbank enkel het recht heeft op de zitting waarop een zaak van onteigening wordt ingeleid of ten laatste op de volgende zitting te beslissen dat ofwel de vordering tot onteigening niet dient doorgedreven omdat de wettelijke formaliteiten niet vervuld werden, ofwel dat de schadevergoeding onmiddellijk dient bepaald, ofwel dat er deskundigen dienen benoemd. Wanneer de Rechtbank een vonnis heeft verleend — wat in zake geschiedde — heeft zij, volgens de bewering van verweerder, haar recht uitgeput en moet aanlegster om de procedure voort te zetten een nieuw exploit doen beteekenen.

Moest men de stelling van verweerder aannemen dan zou men moeten beslissen dat in zake onteigening het onmogelijk is een vonnis op incident te vellen dat niet op den grond der zaak zou betrekking hebben, wat nochtans uitgesloten is, daar, zooals het «Rép. Prat. de Droit Belge» het zegt (V° Expropriation pour cause d'utilité publique n° 204) de algemeene regels in zake procedure niet worden afgeschaft door de wet van 1835.

Wat de Wetgever als doel heeft gehad wanneer hij die wetsbepalingen heeft gestemd is te bekomen dat de procedure in onteigening zoo spoedig mogelijk zou beslecht worden en daarom heeft hij de partijen verplicht onmiddellijk al de middelen op te werpen die zij zouden kunnen doen gelden om de vraag in onteigening onontvankelijk te doen verklaren. Doch de wetgever bedoelde enkel de incidenten die betrekking hebben op deze speciale procedure. Dit sluit niet uit dat de Rechtbank, vooraleer een vonnis in den zin van artikels 4 en v.g. der wet van 1835 te verlenen, het recht heeft een vonnis uit te spreken op een incident dat geen betrekking heeft met de speciale rechtspleging in zake onteigening, en desnoods de beslissing te verdagen om een vonnis te verlenen in den zin der drie richtingen hierboven aangestipt. De termijnen aangeduid door de wet van 1835 zijn overigens niet van openbare orde (Rép. Prat. V° cit. n° 210 en v.g.).

Zelfs indien men in principie deze stelling niet zou aanvaarden, dan nog zou men ze in het huidige geval toch moeten aannemen want het middel dat door verweerder opgeworpen werd en aanleiding gaf tot het eerste vonnis, was gesteund op de Wet van 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken. Inderdaad artikel 40 dezer wet zegt dat al de incidenten veroorzaakt door de toepassing van deze wet zonder invloed zijn op de termijnen aangeduid door de andere Wetten.

Door voorbereidend vonnis van 25 Maart 1938 heeft de Rechtbank bevolen dat het Koninklijk Besluit van 4 Juli 1910 dat ter Griffie in expeditie berust in de Fransche taal, in het Nederlandsch diende vertaald. Wij meenen dat de stelling van dit vonnis niet dient aangenomen. Inderdaad, de Wet van 1935 maakt een onderscheid tusschen de akten van procedure welke in eene bepaalde taal moeten opgesteld worden en de stukken gebruikt door de partijen, stukken waarvan de vertaling mag bevo-

len worden indien zij niet opgesteld zijn in de taal der rechtspleging. Welnu, het Koninklijk Besluit van 1910 is noch een stuk der gerechtelijke rechtspleging, noch een stuk voorgesteld door een der partijen. Zij maakt deel uit van een voorafgaandelijke administratieve procedure welke, ingevolge de wet in zake onteigening, diende neergelegd ter griffie. Om te beslissen over de geldigheid van deze procedure, o.m. wat de taal betreft, moet men zich plaatsen op het oogenblik dat zij werd ingesteld. In 1910, volgens de toen bestaande wetgeving, mochten deze stukken in het Fransch opgesteld zijn. De vertaling van dit Koninklijk Besluit was dus onnoodig des te meer dat dit Koninklijk Besluit in de twee talen te vinden was in het «Staatsblad». Moest men deze stelling volgen, dan zou men ook de partijen mogen verplichten een uittreksel van Laurent in het Nederlandsch te doen vertalen in een Vlaamsche rechtspleging of een citatie van Kluyskens in het Fransch in eene Fransche rechtspleging, wanneer die rechtschrijvers worden ingeroepen. Hetzelfde zou gelden voor de aangehaalde rechterlijke beslissingen. Dat zijn geen stukken der rechtspleging. De Rechtbank is niet gebonden door een tusschenvonnis en wij meenen dat zij in casu mag beslissen dat de formaliteiten vervuld werden en dat een College van deskundigen dient genoemd. In alle geval, moest de Rechtbank aannemen dat het tusschenvonnis een noodzakelijken maatregel had bevolen, dan nog zal zij de stelling van verweerder niet volgen. Volgens hem had de Rechtbank de vertaling bevolen van het uittreksel van het Koninklijk Besluit berustende ter griffie en men heeft ter griffie de vertaling van gansch het Koninklijk Besluit neergelegd. Er rijst geen bezwaar uit dit feit voor verweerder, zoodat hij, ingevolge het principieel dat hem geen nadeel berokkend wordt deze opwerping niet mag staande houden.

Inderdaad, de vertaling van geheel het besluit is verkieslijker dan de vertaling van een gedeelte of van een uittreksel ervan. Het beweert dat de gezworen vertaler enkel den Nederlandschen tekst van het «Staatsblad» overgenomen heeft. Dat was zijn recht indien hij meende dat deze vertaling de beste was en hij ze voor zich nam, onder zijne verantwoordelijkheid. Overigens de Rechtbank is niet bevoegd om over de waarde of de kwaliteit van eene vertaling te oordeelen, wanneer zij regelmatig geschiedde.

De Procureur des Konings,
(get.) W. VAN HILLE.

VONNIS

Gehoord de partijen in hunne middelen besluiten;

Gelet op de wet van 15 Juni 1935 art. 2, 24, 34, 37, 41, 68;

Gezien het tusschenvonnis van 26 Maart 1938;

Aangezien verweerder beweert dat ingevolge art. 4, 5, 7 der wet van 17 April 1835 de Rechtbank wanneer eene zaak van onteigening ingeleid is enkel beslissen kan of ja dan neen de voorafgaande pleegvormen vervuld werden met afwijzing

der vraag, bepaling der vergoeding of benoeming van deskundigen en dat bijgevolg de rechtbank met het vonnis van 26 Maart uit te spreken, waarbij zekere vertaling bevolen werd hare rechtsmacht heeft tuitgeput;

Aangezien, moest men zulke stelling aannemen het er zou op neerkomen te beslissen dat in zake onteigening geene incidenteele vonnissen kunnen geveld worden;

Aangezien zulke bewering formeel in tegenstelling is met artikel 16 der wet van 17 April 1835 hetwelk voorschrijft dat alle incidenten niet voorzien door de bepalingen der wet onmiddellijk zullen behandeld worden wat onvermijdelijk ook veronderstelt dat buiten de bijzondere bepalingen der wet de algemeene bepalingen van het wetboek van rechtspleging niet zijn afgeschaft;

Aangezien de wetgever wanneer hij de bijzondere bepalingen der wet van 17 April 1935 stemde erop drukte, namelijk in artikel 4, dat alle incidenten tegelijkertijd en van eerst af zouden worden opgeworpen ten einde de beslechting zoo gauw mogelijk te bereiken en te vermijden dat door opvolgende opwerpen en incidenten de verweerder er zoude in gelukken het eindvonnis te vertragen — Brussel, 27 Dec. 1900 P P 1900 n° 1468;

Aangezien de door de wet van 17 April 1835 opgelegde termijnen niet van openbaar nut zijn (Rép. Prat. V° Expropriation n° 210 en vlg.);

Aangezien de rechtspraak en rechtsleer algemeen hebben aangenomen dat niets de Rechtbank belet, alvorens de pleegvormen vervuld te verklaren, de beslissing des aangaande te schorsen tot de bestuurlijke overheden zekere betwiste punten zouden hebben opgeklaard of zekere bestuurlijke akten zouden hebben in orde gebracht. (Del Marmol T. I. n° 117. Dendermonde, 10 Mei 1855 Cl et B T. IV p. 617. Dinant, 18 dec. 1902 PP 1903. Verbreking, 19 dec. 1901 PP 1902 n° 271);

Aangezien uit de bewoordingen van het vonnis van 26 Maart 1938 ontegensprekelijk voortvloeit dat bij het afwijzen van alle incidenten door verweerder opgeworpen de Rechtbank te rechte of ten onrechte een enkele opwerping heeft weerhouden en wel deze gesteund niet op de wet van 17 April 1935 maar wel op de bepalingen der wet van 15 Juni 1935 welke in haar artikel 8 den rechter toelaat desgevallende zekere vertalingen te bevelen;

Aangezien met verweerder van het overige van zijne vraag af te wijzen en vooraleer recht te doen op den eisch van aanlegster het in het Fransch opgestelde en aangehaalde Koninklijk Besluit in den bestuurlijken bundel ter griffie berustende in de Nederlandsche taal te doen vertalen de Rechtbank met de zaak naar den algemeenen rol te verzenden enkel haar eindvonnis aangaande de vervulling der voorafgaande pleegvormen heeft geschorst tot aanlegster des aangaande de haar opgelegde verplichting zou hebben vervuld;

Aangezien zodoende de rechtbank hare rechtsmacht niet heeft uitgeput;

Aangezien verweerder ook nog gelden doet dat de rechtbank ten onrechte de uitvoering van het tusschenvonnis van 26 Maart 1938 heeft bevolen;

Aangezien integendeel art. 17 der wet van 17

April 1835 stellig bepaalt dat alle vonnissen in zake onteigening uitvoerbaar zijn; deze bepaling is niet alleen toepasselijk op de eindvonnissen en het is zelfs niet noodig dat in onteigeningszaken de rechtbanken de uitvoering hunner vonnissen regelen vermits de wet er zelf in heeft voorzien;

C Brussel, 20 Juni 1868 Pas. 1872 II 425; Brussel 27 Oogst 1869 B. J. 1870 III 329);

Aangezien het heden ten genoegen van recht be-
wezen is dat de voorgeschreven vertaling is ge-
schied, dat de opwerpingen van verweerder des-
aangaande van allen ernstigen grond ontbloom zijn
en bijgevolg niets meer belet de voorafgaande
pleegvormen ter onteigening vervuld te verklaren;

Aangezien partijen niet akkoord gaan over de
waarde van het te onteigenen goed en de rechtbank
niet in bezit is der noodige elementen om eene
waardebepaling te kunnen beramen.

Om deze redenen:

De Rechtbank gehoord het eensluidend advies
van den heer Van Hille, substittuut Prokureur des
Konings;

Geeft akte aan verweerder dat hij beroep heeft
aangeteekend tegen het vonnis van 26 Maart 1938;

Zegt voor recht dat de pleegvormen voorschreven
door de wet in zake van onteigening tot algemeen
nut vervuld werden voor wat betreft den eigendom
gelegen te Antwerpen Van Schoonhovenstraat n° 4
voorheen Loosstraat n° 4, gekadaastreerd wijk H
nummer 961 m 2 voor eene grootte van drie en
veertig vierkante meters;

En voor wat aangaat de schatting der vergoe-
ding aan de verweerende partij verschuldigd be-
noemd als deskundigen, de heeren Cols, Eerenota-
ris te Antwerpen, Lucas, geometer te Cappellen,
Wauters, bouwmeester, Anna Bynsstraat, te Ber-
chem, welke na ter plaatse op 24 Juni 1938, ten
3 ure namiddag, den eed te hebben afgelegd in han-
den van den heer Rechter Anthonis en na in zijne
tegenwoordigheid de opmerking der partijen te
hebben gehoord het te onteigenen goed zullen on-
derzoeken en in een beredeneerd verslag zullen doen

Welke zou de venale waarde zijn aan het goed

Welke is de juiste omvang van het goed;

Welke zou de waarde zijn aan het goed
in aanmerking nemende zijne ligging, zijne uitge-
strektheid, zijne belangrijkheid, ouderdom en staat
van onderhoud der gebouwen welke er zich zouden
bevinden alsook desgevallend de daaraan verbon-
dene kleinteel en in de veronderstelling dat de wer-
ken tot uitvoering derwelke de onteigening plaats
heeft niet hadden bevolen geworden;

Bestaat er andere schade rechtstreeks spruitende
uit het feit van onteigening? Welke is de schade en
op welke som kan men deze beramen?

Om daarna door de partijen besloten en door de
Rechtbank gevonnist te worden als naar recht.

Kosten voorbehouden.

Verklaart het huidig vonnis waarvan de uit-
spraak beteekening zoowel aan pleitbezorger als
aan de partij geldt, uitvoerbaar niettegenstaande
beroep of verzet en zonder borgstelling.

296

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

1e Kamer. — 7 Februari 1938.

Voorzitter : M. G. Soenen.

Rechters : MM. G. Verstraete en J. Axters.

O. M. : M. Faveau.

ONTKENNING VAN HET VADERSCHAP. — ART.
313 B. W. — VOORWAARDE VAN ONTVANKE-
LIJKHEID. — VERHELING VAN DE GEBOORTE.

1. *De ontkenning van het vaderschap in het geval van art. 313 B. W. is slechts ontvankelijk wanneer de geboorte voor den echtgenoot verborgen werd gehouden.*
2. *De verhelung der geboorte moet met opzet geschied zijn; eene eenvoudige verwaarloozing is onvoldoende evenmin als het verbergen der zwangerschap.*
3. *Als bewijs der gegrondheid der ontkenning kan gel-
den een vastgesteld overspel en de zedelijke onmoge-
lijkheid van verkeer tusschen de echtelieden.*

V. t/ E.

Gezien de dagvaarding van 10 November 1937
geboekt op zegel van 3 frank;

Gezien de andere gedingstukken en art. 2 en 36
en 30 der wet van 15 Juni 1935;

Gezien het vonnis van 1 December 1937;

Gezien het proces-verbaal van het getuigenver-
hoor gehouden op 7 Januari 1938 door den heer
rechter Axters en alhier voorgebracht bij geboekte
expeditie op zegels van 8 frank;

Gehoord in het Nederlandsch Mr Goormachtigh,
pleitbezorger, namens eischer in zijne middelen en
besluiten;

Overwegende dat verweerders ofschoon behoor-
lijk gedaagd geen pleitbezorger hebben gesteld;

Overwegende dat de vordering van aanlegger voor
doel heeft de ontkenning van het vaderschap van
het kind Edward Albert Oscar door de tweede ge-
daagde op 9 October 1937 ter wereld gebracht en
op denzelfden dag ingeschreven in de boeken van
den burgerlijken stand der stad Oostende onder
nummer 733 als het kind van aanlegger zooals
blijkt uit een voorgelegd uittreksel dezer boeken;

Overwegende dat de ontkenning van vaderschap
in het geval voorzien door artikel 313 van het
B. W. slechts onder eene voorwaarde ontvanke-
lijk is te weten dat de geboorte voor den aanlegger
werd verborgen gehouden; dat slechts wanneer de
vervulling van deze voorwaarde bewezen is de echt-
genoot het recht heeft alle middelen aan te wenden
om te bewijzen dat hij de vader van het kind niet
is; dat onder meer dit bewijs kan afgeleid worden
uit een vastgesteld overspel of uit de zedelijke
onmogelijkheid van alle verkeer tusschen de echte-
lieden; (De Page, droit civil, T. I, n° 1048 ;
Luik, 4 Dec. 1912, Pas. 1913, III. 58 en de recht-
spraak in dit vonnis vermeld; Gent, 15 Jan. 1913,
Pas. 1913, III. 345 en de rechtsleer en rechtspraak
in dit vonnis vermeld);

Overwegende dat de vraag of de vrouw de geboorte van haar kind voor haar echtgenoot verborgen gehouden heeft, eene feitelijke vraag is, in elk afzonderlijk geval aan het oordeel van de rechtbank onderworpen; (Verbreking, 22 Juli 1875, Pas. 1875, I. 370);

Overwegende dat echter de verhelung van de geboorte met opzet moet geschied zijn zoodat het niet volstaat dat de echtgenoot eenvoudig zou verwaarloosd hebben haar man van de geboorte op de hoogte brengen, (De Page, id. T. I, n° 1085; russel, 23 Nov. 1899, Pas. 1900, II. 92; Luik, 28 Febr. 1903, P. P. 1903, 1004; Brussel, 18 Juli 1906, Pas. 1906, II. 305; Gent, 15 Jan. 1913, Pas. 1913, III, 345) dat hier bewezen werd dat aanlegger niet in dezelfde stad als zijne echtgenoot verblijf hield, doch er slechts nu en dan verscheen; dat er uit de verklaring der getuigen spruit dat de tweede gedaagde hare zwangerschap voor aanlegger heeft verborgen gehouden; dat echter het verbergen der zwangerschap op zich zelf niet volstaat; (Gent, 22 Nov. 1898, Pas. 1899, II. 170; Luik, 28 Febr. 1903 P. P. 1903, 1004; Luik, 4 Dec. 1912, Pas. 1913, III, 58; Gent, 15 Jan. 1913, Pas. 1913, III, 345);

Doch dat de getuigen tevens verklaren dat de tweede gedaagde aan haar man geenszins van de geboorte bericht stuurde zoodat aanlegger deze gebeurtenis slechts uit de berichten der plaatselijke pers vernam en eerst op 29 October 1937, aan tweede gedaagde zijn ontkenning van vaderschap kon laten beteekenen;

Overwegende dat deze achterenevolgende verhelung van de zwangerschap en van de geboorte jegens een echtgenoot die niet in dezelfde stad verblijft, doch wiens verblijfplaats aan de vrouw bekend was, tot het opzettelijk karakter van deze verzwijging moet doen besluiten; (De Page, id. T. I. 1085);

Overwegende dat dus de bewijsvordering van aanlegger dat hij niet de vader van het kind is door de vervulling van de vooropgestelde voorwaarde, ontvankelijk wordt; dat uit het verhoor der getuigen blijkt dat aanlegger dewelke met de tweede gedaagde op 30 Januari 1926 in het huwelijk trad; sinds vijf à zes jaren werkelijk van haar gescheiden leefde; dat tevens is gebleken dat tweede gedaagde sinds ongeveer twee jaren vóór de dag der geboorte te Oostende met een ander man samen leefde en zich voor het aanschijn der bevolking als dezee echtgenoot voordeed; dat dientengevolge de gemoedstemming van aanlegger tegenover tweede gedaagde van zulk een aard was dat alle verkeer tusschen de beide echtelieden onmogelijk was geworden; dat aanlegger op 31 December 1936 aan zijn pleitbezorger opdracht had gegeven eene vordering tot echtscheiding in te spannen; dat de tweede gedaagde op aanklacht van aanlegger op 16 Januari 1937 op heeterdaad van overspel werd betrap en hiervoor op 16 Maart daaropvolgend boetstraffelijk werd veroordeeld;

Overwegende dat uit deze omstandigheden dient afgeleid dat aanlegger niet de vader is van het kind van tweede gedaagde op 9 October 1937 onder aanlegger's naam ingeschreven in de boeken van den burgerlijken stand van Oostende;

Om deze redenen :

De Rechtbank geeft verstek tegen verweerders; Gehoord den heer Faveau, eerste substituut procureur des Konings in zijn eensluidend advies, verklaart de ontkenning van vaderschap door aanlegger bij exploit van deurwaarder Louf te Oostende aan tweede gedaagde beteekend op 29 October 1937, gegrond;

Dientengevolge beveelt dat het kind Edward Albert Oscar op 9 October 1937 te Oostende ingeschreven in de boeken van den burgerlijken stand onder de naam van Willaert niet meer gezegde naam Willaert drage;

Beveelt daarenboven dat dit vonnis overgeschreven worde in de boeken van den burgerlijken stand der Stad Oostende op den dag dat het aan den ambtenaar van den burgerlijken stand zal overhandigd worden, en dat er van melding gedaan worde op den rand van de geboorte akte n° 733 van 't jaar 1937; Veroordeelt tweede gedaagde tot de kosten.

297

VREDEGERECHT TE HERZELE

28 Januari 1938.

Vrederechter : M. P. Cooreman.
Pleiters : Mters Heyvaert en Seghers.

SCHRIJVERSRECHTEN. — COLLECTIEF EXPLOOT. — MELDING VAN HOEDANIGHEID IN EEN EXPLOOT : GELDIGHED TOT TEGENBEWIJS. ART. 6 VAN DE WET VAN 22 MAART 1886. — SCHRIJVERSRECHTEN VERSCHULDIGD DOOR MUZIEKMAATSCHAPPIJ INRICHTSTER VAN EEN FESTIVAL.

Art. 1030 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat geen enkel exploit of akte van rechtspleging mag nietig verklaard worden ten ware dit uitdrukkelijk door de wet bepaald werd. Aldus mag een collectief exploit namens verscheidene aanleggers aan de rechtbank worden ingeleid.

De hoedanigheid welke de aanleggers in eene inleidende dagvaarding aannemen, welke een authentieke akte uitmaakt, zijn geldig tot het tegenbewijs.

Het feit van het opvorderen van schrijversrechten door een toonzetter of dezee rechthebber in hoedanigheid van eenige rechthebber strookt ten volle met art. 6 van de wet van 22 Maart 1886 die aan ieder eigenaar of medeigenaar het recht verleent, bij uitzondering van andere medeigenaars zijne rechten op te vorderen.

Een muziekmaatschappij die een festival inricht en als dusdanig het programma opstelt en de plakbrieven aankondigt welke den naam van den voorzitter, ondervoorzitter, schrijver en schatbewaarder, en leden melden, moet als medeuitvoerster worden aanzien en meteen de verschuldigde schrijversrechten betalen aan de toonzetters wier stukken tijdens dit festival werden gespeeld door de deelnemende maatschappijen.

Abbé R. Deneufbourg en cten t/ Vlaamschen Kring St Lutgardis.

Bij exploit van deurwaarder Jos. Smit, te Zele, in dato van 24 December 1937, werd de verweerster door de eischers gedagvaard om te verschijnen op Woensdag 8 December 1937, te tien uur voormiddag, voor den heer vrederechter des kantons Zele, ter gewoon lokaal zijner zittingen ten gemeentehuize van Zele, ten einde verweerster aan de eischers te betalen wegens schade veroorzaakt door onwettige uitvoering van muziekstukken aan ieder de som van 25 frank, bij uitzondering voor Vermaelen 150 frank; Banken 50 frank; Preeker 50 frank; Blaneo 50 frank, en Jos. Bauwens 50 frank, alles te vermeerderen met de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings. Het te vellen vonnis uitvoerbaar te hooren verklaren bij voorraad niet-teenstaande verzet of beroep en zonder borg;

De zaak werd regelmatig op rol gesteld ter zitting van 8 December 1937, werd uitgesteld en terug opgeroepen in zitting van heden, terwelke het volgende vonnis werd verlened:

Overwegende dat verweerder opwerpt dat de zaak niet ontvankelijk mag verklaard worden, daar de rechtstitelen van eischers verscheiden zijn en onafhankelijk van elkaar en dat elk dezer diende een afzonderlijk geding in te spannen;

Overwegende dat artikel 1030 van het Wb. burg. rechtsw. verklaart dat geen enkel exploit of akte van rechtspleging mag nietig verklaard worden ten ware dit uitdrukkelijk door de wet bepaald;

Overwegende dat verweerster niet aanduidt op welken wettekst zij zich steunt om de nietigheid of niet ontvankelijkheid der zaak te vragen;

Dat geen enkel wettekst verbiedt van collectief te handelen zooals de eischers dit gedaan hebben;

Dat de manier waarop eischers gehandeld hebben niet strookt met den wettekst noch met den geest der wet, daar zij door dit middel de kosten vermindere en de oplossing verhaasten, welke een der doelen is der rechtspleging. (Zie: Vrederegerecht Brussel, 1e kanton, 1 Juni 1891, n° 26 Le droits des auteurs et les exécutions publiques des œuvres musicales en Belgique);

Overwegende dat verweerder de hoedanigheid betwist van erfgenaam en dat voor de eischers De-neufbourg, Gounod, Garsia, Krein, Waldteufel en Tincl;

Overwegende dat de dagvaarding vermeldt dat deze personen erfgenaam zijn van de overleden schrijvers, en dat de hoedanigheden en den burgerlijken stand, welke in een authentieke akte vermeld worden, moeten beschouwd worden als zijnde werkelijk zoo, wel dat niet authentiek vastgesteld zijn, indien er geen gegronde reden bestaan om het verkeerde aan te nemen;

Overwegende dat verweerster wat de hoedanigheid van erfgenaam betreft, zelfs geen formeele loochening doet, dat dus ditaangaande geen reenschap dient gehouden te worden van dit middel van verweer. (Zie: Vrederegerecht Brussel, 3e kanton, 26 Februari 1898, zelfde hierboven aangehaald werk Vrederegerecht Dendermonde, 29 Mei 1897, n° 191);

Overwegende dat verweerster verders opwerpt dat eischers zouden dienen te bewijzen dat zij de

eenige rechthebbers of vertegenwoordigers zijn wanneer er spraak zou zijn van schrijversrechten. Dat gezien artikel 6 der wet van 1886 elk der eigenaars vrij blijft in zijn naam te vervolgen en dat zonder tusschenkomst der andere mede-eigenaars, de te kortkoming welke zou aan het schrijversrecht aangebracht geweest zijn, en schadevergoeding te vragen voor zijn deel;

Overwegende dat verweerster opwerpt dat niet blijkt dat La casa di riporo per musicisti geen rechtspersoon is, dat eischers niet bewezen heeft dat deze de rechtspersoonlijkheid bezit; dat dus ten minste het exploit zou moeten vermelden hebben al de personen in wiens naam hier gehandeld wordt;

Overwegende verder dat verweerster beweert dat zij als inrichter nooit kan gehouden zijn tot het betalen der auteursrechten en nog minder tot schadevergoeding;

Overwegende dat verweerster rechtstreeks medegeholpen heeft aan deze uitvoeringen van voornoemde werken. Dat zij het is welke dit festival heeft ingericht tot herdenking van haar tien-jarig bestaan. Dat zij wel wetende was welke stukken er gingen uitgevoerd worden, daar zij dagen te voren reeds op plakbrieven aankondigde wat er zou gespeeld worden. Dat deze plakbrieven de namen dragen van voorzitter, ondervoorzitter, schrijver, schatbewaarder en leden. Dat zij bekennen auteursrechten betaald te hebben voor eene som van 192,30 fr. en dat aan de Navea;

Overwegende dat door deze openbare uitvoering zonder de rechten te betalen eene schade berokkend is aan de partijen die mag geschat worden op de som van 10 frank per uitgevoerd stuk, ter uitzondering van Le Trouvère;

Om deze redenen,

Wij, vrederechter, tegensprakelijk oordeelende en in eerste geding;

Verklaren den tegeneisch ongegrond; verwijzen verweerster aan de eischers te betalen de som van: aan deze vernoemd onder litt. 1, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 11, 13, 15, 16, 17, 18, 19 en 22 ieder 10 frank. Aan eischers Banken Preeker, Blangenois en Bauwens Jules ieder de som van 20 frank; aan Vermaelen Ludovic de som van 60 frank, dit met de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings, reeds begroot op 40 frank, ongeminderd deze van uitvoering;

Verklaren den eisch van La casa di Ripero per musicisti onontvankelijk;

Verklaren het vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande verhaal en zonder borgstelling.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op

**RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD!!!**

VERBOND DER BELGISCHE ADVOCATEN

Congres van 25 - 26 Juni te Oudenaarde en Kortrijk

PROGRAMMA

ZATERDAG 25 JUNI

- 10 u. : Sectievergaderingen in het Gerechtshof te Oudenaarde.
Dagorde der Vlaamsche Sectie :
1° Het statuut der verdediging in strafrechtelijke zaken. Verslaggever : Mr. Wynen.
2° De werkloosheid der intellectueelen in verband met het beroep van advocaat. Verslaggever : Mr. G. Varendonck.
3° De éénmaking der rechtspraak in zake beroepsregelen. Verslaggever : Mr. Van Overbeke.
- 12 u. 30 : Lunch in het Hotel « in den Gouden Appel », te Oudenaarde.
- 14 u. 15 : Algemeene Vergadering in het Gerechtshof.
Dagorde :
1° Verslagen van den Algemeen Secretaris en van den Schatbewaarder.
2° Verslagen over de bespreking in de Secties.
3° Statutaire verkiezingen.
- 15 u. 15 : Afreis per autocar of private wagens naar den Kluisberg over Berchem en Ruyen.
Kort oponthoud op den top met wandeling van tien minuten.
- 17 u. : Aankomst te Tieghem, waar thé wordt opgediend in het prachtig park van Sint-Arnoldus.
Mogelijk bezoek aan schilderatelier van Staf Stientjens.
- 16 u. 15 : Afreis over Waereghem en Harelbeke naar Kortrijk, waar aankomst rond 18 u. 45.
- 20 u. : Banket in den Statdsschouwburg te Kortrijk. (Avondkleedij gewenscht.)

ZONDAG 26 JUNI

- 10 u. : Afreis met autocar of private wagens naar Casselberg (Noord-Frankrijk) waarschijnlijk over Ieper-Poperinghe-Steenvoorde.
- 13 u. : Lunch te Cassel.
- Namiddag : Bezoek der stad; Foch-ruiterstandbeeld op den berg. Mogelijk, voor de deelnemers die over een wagen en tijd beschikken, bezoek te brengen aan Sint-Omer of Bergues.
Terug te Kortrijk te 17 u. 30, volgens verlangen der deelnemers, die tot Brussel of verder reizen.

PRACTISCHE MEDEDEELINGEN VOOR HET CONGRES TE OUDENAARDE-KORTRIJK

- 1° Hierbijgaande een kaart voor vermindering op den spoorweg.
- 2° Lijst der voornaamste hotels te Kortrijk :
Grand Hôtel, Doornijkstraat : 18 kamers, 25 à 40 fr.
Hôtel Damier, Groote Markt : 18 kamers, 25 à 40 fr.
Hôtel du Nord, Statieplaats : 8 kamers, 17 à 30 fr.
Hôtel Continental, Statieplaats, 7 kamers, 15 à 20 fr.
Hôtel de Gand, Statieplaats : 10 kamers, 15 à 25 fr.
Gezien het beperkte aantal kamers, is het wenschelijk vooraf te bespreken.
- 3° Voor het banket van Zaterdagavond is de avondkleedij gewenscht, doch niet streng verplichtend.
- 4° Mr. Pringiers, Groeninghestraat, 6, te Kortrijk, houdt zich ter uwer beschikking om U het nachtverblijf te Kortrijk te vergemakkelijken.
- 5° De sectievergaderingen zullen beginnen te 10 uur stipt (Gerechtshof van Oudenaarde). De congresssisten worden dringend verzocht aanwezig te zijn vanaf het begin der zitting.
- 6° Een trein vertrekt uit Brussel-Zuid te 8.22 uur en komt te Kortrijk aan te 9.9 uur.